

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ל' - חלק י"ג

קונטרס 883

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חיים של זהר

אלו שלא לומדים זהר... נשמתן משדין רוחין וְלילין (זהר)

אלו שלא לומדים זהר... לא רוצים את הגאולה. (זהר)

אלו שלא לומדים זהר... מעכבים את הגאולה. (זהר)

אלו שלא לומדים זהר... לא יהיה להם שום תרוץ בעולם הבא. (ע"ח)

אלו שלא לומדים זהר... לא מעניינים לעשות תשובה. (ע"ח)

אלו שלא לומדים זהר... לא מאמינים בשכר ועונש. (תורתו מגן לנו, ע"פ

ח"ח ז"ע)

אלו שלא לומדים זהר... לא זוכים לילדים טובים. (תורתו מגן לנו בשם רבי

פנחס מקריץ)

אלו שלא לומדים זהר... ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר

ועכוב בגן בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לצף חיים).

אלו שלא לומדים זהר... נתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות

החיצוניות הפסיל בחשך הולך ובמהרה בימינו "ויאמר אלקים יהי אור"

ויאר לנו. (מורנו הרב צבי אלימלך מדינוב, מען גנים, פרק א' אות ה')

אלו שלא לומדים זהר... מתחייב בנפשו, (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים

מהרב הקדוש רבי יעקב יוסף כ"ץ מפולנאה, מתלמידי בעל שם טוב) וכן כתוב בספרו

כתנת פסים פרשת קדושים)

אלו שלא לומדים זהר... לא רוכשים יראת שמים, ונשארים עם חכמה

חיצונית (הרה"ק רבי יצחק אַזיק מקומרנא, נוצר חסד).

מתוך דרשה לסליחות תשס"ט

מפ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

יהודים ה'סכיתנו ו'שמעו ה'יום אם בקולו תשמעו: כך אמר המשיח

לרבי יהושע בן לוי (סנהדרין דף צ"ח ע"א). זכה דורנו להשתוקקות מחדשת

לתורת הנסתת ולצמאון אלקי הוודה וזיוה המבשרים את פעמי הגאולה, כמו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שכתוב בזהר: "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילני דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון מן גלותא ברחמי", ובתקונים (דף מ) איתא: ובדרא בתראי בסוף יומיא, בגינייה וקראתם דרור בארץ וכו'. ובהר הקדוש פרשת נשא (דף קכ"ד ע"ב) "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, שהוא ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח! ואף משמים הסכימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: 'וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתרא ביום יומיא, ובגינייה, "וקראתם דרור בארץ"'.
 באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה. וכתב בספר הקנה על הפסוק "ושבתם וראיתם כו' לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש נקרא לא עבדו. גם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמה הפנימית יעו"ש...

ובספר כסא מלך כתב: וכיון שידעת כמה גדולה מעלת למוד חכמת האמת כו'... ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר גם בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (כסא מלך תקו"ז מ"ג).

והודים יקרים, את אחי אנכי מבקש, פיזע אנו בדור עקבתא דמשיחא, ואשר על כן זכות היא לנו וחובה קדושה לזרז ולהביא את משיח צדקנו כמה שיותר מהר!!! - כיצד נקרב את ביאת המשיח? "כי הם חיינו וארץ ימינו

זה עם זה, היא אִמְרָה בְּגִלּוּי
דוֹדִיךָ, וְלֹא כְתוּב דוֹדִי, שְׁהָרִי
כְּלוּלִים יַחַד בְּאַהֲבָה, בְּחִבּוּר
אֶחָד, בְּלִי פְרוּד כָּלֵל.

כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מֵיָיִן, הַטּוֹב אֵינוֹ
אֶלָּא מִצַּד הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שְׂכֵתוֹב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר
כִּי טוֹב. וְכֵן שֶׁהָאוֹת בְּשִׁלְמוֹת,
שֶׁנִּכְלַל הַיָּמִין בְּשִׁמְאֵל. טוֹבִים
דְּדִיךְ מֵיָיִן - זֶהוּ יָיִן הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא
חֲדוּה, טוֹבִים מִצַּד שֵׁל הַשְּׂמָאל.
שִׂמְחָ רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, וַדַּאי
זֹהוּי שִׁמְחָה שְׁנֵיכֵתִי בְּכָל הַדְּבָרִים
הַעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ. אָמַר לוֹ אֲלֵהוּ,
רַבִּי, פִּתַּח פִּיךָ, שְׁדַבְּרִיךָ כְּתוֹבִים
לְמַעַלָּה, וְדַבְּרִי כְּתוֹבִים לְמַטָּה.
אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים לְפָנַי עֲתִיק
הַיָּמִים, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא.

פִּתַּח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ
מֵיָיִן. תּוֹרָה שְׂבַעֲל פִּה הֵיחָה
אוֹמְרָת לַתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, שֶׁהִיא
הוֹלֶכֶת אַחַר אוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת שֵׁל
תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב אַחַר הַמְּתִיקוֹת
שֵׁלָה, לְהַתְּחַבֵּר זֶה עִם זֶה בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת. וְכֹאשֶׁר (רא) הִיא
בְּמַחְלָקָת עִם עֲלֻמוֹתֶיהָ, לְהַתְּחַבֵּר
עִמָּה, שֶׁכֵּלֶם יֵהִיוּ קְשׁוּטִים לַתּוֹרָה
שְׂבַכְתָּב.

וּבְשִׂמְחַתְּחַבְּרָת וְנִכְלַלְתָּ בַתּוֹרָה
שְׂבַכְתָּב בְּשִׂמְחָה, בְּחִבּוּר אֶחָד,
שְׁנוֹשְׁקִים זֶה בְּזֶה בְּאַהֲבָה,
מִחֲזִיקָה בּוֹ וְאוֹמְרָת לוֹ
בְּחִבֻּבוֹת: כִּמְהָ קָרִים חֲבִיבוֹתֶיךָ
מֵהֵינָן שֶׁלְךָ שִׁמְחִזִּיק בִּי אֶת
אַהֲבָתְךָ, עַד שֶׁמְרוּה אוֹתִי הֵינָן
שֵׁל הָאַהֲבָה לְהַחֲזִיק בְּךָ, הַקְּשׁוּט
שֶׁהַתְּחַשְׁטָה תּוֹרָה שְׂבַעֲל פִּה
בְּעֲלֻמוֹתֶיהָ, כְּדִי לְהַתְּחַבֵּר בַּתּוֹרָה
שְׂבַכְתָּב.

הַמִּשְׁנָה הִיא רֵאשִׁית הָרֵאשׁוֹשׁ,
בְּסוּד הַתְּקוּנָה שְׂרָאוּי לָהּ. הַבְּרִיחָתָא
הִיא בְּסוּד הַתְּקוּנָה שֵׁל יִרְכִים

כָּדָא, אִיהִי אִמְרָה בְּאַתְגְּלִיא, דוֹדִיךָ, וְלֹא כְתִיב
דוֹדִי, דְּהָא כְּלִילָן כְּחֵדָא בְּרַחֲמִינוּ, בְּחִבּוּרָא
חֵדָא, בְּלֵא פִירוּדָא כְּלָל.

כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מֵיָיִן, טוֹב לָאו אִיהוּ, אֶלָּא
מִסְטֵר דְּאוֹר קְדָמָא, דְּכְתִיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וְהַשְּׂמָא דְּאֵת
בְּשִׁלְמוֹ, דְּאֵתְכִלִּיל יְמִינָא בְּשִׁמְאֵלָא. טוֹבִים
דוֹדִיךְ מֵיָיִן, דָּא יֵינָא דְּאוֹרֵייתָא, דְּאִיהוּ חֲדוּה,
טוֹבִים מִסְטֵרָא דְּשִׁמְאֵלָא.

חֲדִי רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, וַדַּאי דָּא אִיהוּ חֲדוּה,
דְּזַכִּינָא בְּכָל הַיָּ מַלִּין עֵילְאִין. אָמַר לִיה
אֲלֵהוּ, רַבִּי, אֲפַתַּח פּוּמְךָ, דְּמִלְךָ כְּתִיבִין
לְעֵילְא, וּמִלִּי כְּתִיבִין לְתַתָּא. זַכָּאִין אֲתוּן
צְדִיקָא קָמִי עֲתִיק יוֹמִין, בְּהֵאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא
דְּאֲתִי.

פִּתַּח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ
כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מֵיָיִן. אוֹרֵייתָא דְּבַעֲל פִּה,
הִוּה אִמְרָה (דף עח ע"ב) לְגַבִּי אוֹרֵייתָא דְּבַכְתָּב,
דְּאִיהִי אֲזֻלַּת בְּתַר אֵינוֹן נְשִׁיקִין דְּתּוֹרָה דְּבַכְתָּב,
בְּתַר מְתִיקוֹ דִּילָהּ, לְאַתְחַבְּרָא דָּא עִם דָּא
בְּאֵינוֹן נְשִׁיקִין. וְכַד (וְגַדִּי) אִיהִי בְּפִלּוּגְתָא
בְּעוֹלִימְתָהָא, לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדָּה, לְמַהוּי כּוּלְהוּ
קְשִׁיטִין לְגַבִּי תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב.

וְכַד אֲתַחַבְּרַת וְאַתְכִּלִּילַת בַּתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב
בְּחֲדוּה, בְּחִבּוּרָא חֵדָא, דְּנְשִׁיק דָּא בְּדָא
בְּרַחֲמִינוּ, אֲתַקְפַּת בִּיה, וְאַמְרָה לִיה בְּחִבֻּבוּ,
כִּמְהָ נְקִירִין חֲבִיבוֹתֶיךָ, מִחְמָרָא דִּילְךָ,
דְּאַתְקִיף בִּי רַחֲמִינוּ דִּילְךָ, עַד דְּרוּי לִי חֲמַר
דְּרַחֲמִינוּ, לְאַתְחַבְּרָא בְּךָ, קִישׁוּטָא דְּאַתְקִשְׁטַת
אוֹרֵייתָא דְּעַל פִּה בְּעוֹלִימְתָהָא, לְאַתְחַבְּרָא
בְּאוֹרֵייתָא דְּבַכְתָּב.

הַמִּשְׁנָה אִיהִי שְׁרוּתָא דְּרִישָׁא, בְּרֵזָא דְּתִיקוּנָא
דְּאַתְחַזִּי לָהּ, בְּרִישָׁתָא אִיהִי בְּרֵזָא

דתיקונא ירכין ורגלין. גופא בתיקונא דאתחזי
(לה).

אתאן עולימתהא, מקרבין לה, לתקנא לה.
דא אמר מותר, ודא אמר אסור, דדא
איהו קישוטא דכלה, פד מקשטי לה. דא אמר
פד מקשטי, הכי אזלא קישוטא דא. ודא אמר
לאו הכי. דא אמרה קישוטא דרישא הכי אסיר
ומהדק. ודא אמרה פיפה דרישא מותר
בסטרא דא, ואסיר ומהדק בסטרא דא.

דא אמרה, קישוטא דדהבא דא, בלבושא דא,
איהו פסול למהוי קישוטא לגבי דא. ודא
אמר, פשר ויאות הוא לאתחזאה דא בדא.
וכל דא איהו תיקונא וקישוטא דכלה.

ועם כל דא, בעוד דאינון מקשטין, ורמיא
קטרוגא בקישוטא, היא אוסיפת חילא
ונוי וגיון, ותיקון בהו ויתבא ביקרא ביניהו,
ואתחשבת בנפשה יתיר מפמה דהות מאה
זמנין.

ביון דאתקשטת בהו, פוהו אחדין לה
בקישוטאה, ובתיקוני שפירתא, ועאלין
לה לגבי מלפא, אורייתא דבכתב.

כד יתבא מטרוניתא במלפא, בתיקון שפירא,
ומלפא חזי לה מתקשטא בשפירו, ההוא
קישוטא מכריז ואמר למלפא, לנשקא לה,
דדא איהו דבקותא דרחימו, לאתפללא דא
בדא. מאן גרים באינון נשיקין ובההוא
רחימו, אינון עולמתאן דקשטו לה.

כד בעיא לאוטבא לעולימתהא, היא ומלפא
למיהב לון נבזבזן, לכוהו יהיב פחדא.
לכוהו דהו מקטרגי דא בדא על קישוטאה,
יהבי מלפא ומטרוניתא נבזבזן ומתגן ברעו
בחביבו, למיחסן לון ירותא באלף עלמין
דכסיפין לעלמא דאתי. וכל שפן אינון דינדי

ורגלים. הגוף בתקון שראוי (לה).
באות עלמותיה, מקרבים אותה
לתקן אותה. זה אמר מותר, וזה
אמר אסור, שזהו הקשט של
הכלה כשמקשטים אותה. זה
אמר כשמקשטים, כף הולף
הקשט הזה. וזה אמר לא כף.
זו אמרת שקשט הראש כף
אסור ומהדק. וזו אמרת פסוי
הראש מותר בצד זה, ואסור
ומהדק בצד זה.

זו אמרת, קשט הזהב הזה עם
הלבוש הזה הוא פסול להיות
קשט לזה. וזה אמר, פשר וראוי
הוא להראות זה עם זה, וכל זה
הוא תקון וקשט הכלה.

ועם כל זה, בעוד שהם מקשטים
ומטילים קטרוג בקשטו, היא
מוסיפה פת נוי וגיון ותקון בהם,
ויושבת בכבוד ביניהם,
ומחשיבה את נפשה יתיר מכמו
שחיתה מאה פעמים.

ביון שהתקשטה בהם, כלם
אוחזים אותה בקשטיה ובתקוני
יפיה, ומכניסים אותה אל המלך,
התורה שבכתב.

בשושבת הגבירה עם המלך
בתקון יפה, והמלך רואה אותה
מקשטת ביפי, אותו הקשט
מכריז ואמר למלך לנשק אותה,
שזהו דבקות של אהבה להפלל
זה עם זה. מי גורם באותן
הנשיקות ובאותה האהבה? אותן
העלמות שקשטו אותה.

בשרוצה להיטיב לעלמותיה,
היא והמלך לתת להם מתנות,
לכלן נתן יחד. לכל מי שהיו
רבות זו עם זו על קשטיה,
נותנים המלך והגבירה מנחות
ומתנות ברצון וחביבות, להוריש
להן ירשה באלף עלמות
הנכספים לעולם הבא. וכל שפן

ברזין דחכמתא, לקשטא

אותם שיודעים בסודות החכמה,
לקשט קשטיה, שאין שעור
לנחלת הירשה שלהם בעולם
הבא. עליהם כתוב (משלי כא)
להנחיל אהבי י"ש וגו'.

ישקני מנשיקות פיהו פי טובים
הדיך מיין - הרי פאן שבעה
תבות, פנגד שבע דרגות שעליה,
וכנגדם שבע הנערות הראויות
לתת לה, שמקשטות אותה
להכניסה אל המלך.

ישקני (שיר א) - לחי העולמים.
מנשיקות - לחסדי דוד. פיהו -
לישראל סבא. פי טובים - לאור
הראשון. הדיך - ליצחק, ידיד
מבטן. מיין - אל היין העליון
המשמר תמיד.

שבע הנערות הראויות לתת לה
מבית המלך הם: מיכאל,
גבריא"ל, רפאל, אוריאל,
צדקיא"ל, יופיא"ל, רזיא"ל.
וכמה אלף ורבוא ממונות עמהם,
כמו שנאמר ועלמות אין מספר.
שרשה פסוקים הם פאן, שכלם
בתשובון על הסודות שלהם. אחד

- שיר השירים, שהוא סוד
המרכבה, כמו שנתבאר שנים -

ישקני, שהוא סוד של שבע
תבות, בשבע דרגות, כמו
שנאמר. שלש - לריח שמניך
טובים, שהוא סוד של עשר
תבות, עשר אמירות, וזהו הסוד
של התשפחת הזו, לכלל אחד
הראשון, ועל הסוד הזה מיסדת
התשפחת של השבת, פרט
לשנים עשר האחרונים שהם
בתשפחת אחרת.

פאן, בשיר השירים, בכתוב שיר
ד גר"ך וכרפס וגו', שבע נשיקות
הן בשבע דרגות של הפסוק הזה.
שהנשיקות הן שבע, מכל דרגה
נשיקה אחת. וכן הנשיקות של
יעקב, בשבע תבות כלל את
בכיה של שמחה של אהבה, פנגד

קישוטה, דלית שיעורא לאחסנת ירותא
דלהון בעלמא דאתי. עלייהו כתיב, (משלי כא ח)
להנחיל אהבי י"ש וגו'.

ישקני מנשיקות פיהו פי טובים הדיך מיין.
הא הכא שבעה תיבין, לקביל שבעה
דרגין דעלה. ולקבליהו שבעה הנערות
הראויות לתת לה, דקא מקשטי לה, לאעלא
לה לגבי מלכא.

ישקני, לגבי חי העולמים. מנשיקות, לגבי
חסדי דוד. פיהו, לגבי ישראל סבא.
פי טובים, לגבי אור קדמאה. הדיך, לגבי
יצחק ידיד מבטן. מיין, לגבי יין עילאה
דמנטרא תדיר.

שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך
(אסתר ב ט), אינון: מיכאל. גבריא"ל.
רפאל. אוריאל. צדקיא"ל. יופיא"ל.
רזיא"ל. וכמה אלף ורבוא משריין עמהון.
כמא דאת אמר, ועלמות אין מספר.

תלת קראי אינון הכא, דכולהו בחושבנא על
רזין דלהון. חד, שיר השירים, דאיהו
רזא דרתיכא, כמא דאתמר. תרין, ישקני,
דאיהו רזא דשבע תיבין, בזו דרגין, כמא
דאתמר. תלת, לריח שמניך טובים, דאיהו
רזא דעשר תיבין, עשר אמירן. ודא איהו רזא
דחושבנתא דא, לכללא חדא קדמאה. ועל
רזא דא חושבנתא דשבת מתייסדא. בר תריסר
בתראי, דאינון בחושבנתא אחרא.

הכא, בשיר השירים, בקרא, גר"ד וכרפס
וגו'. שבע נשיקין אינון, בשבע דרגין
דהאי קרא. הנשיקין שבע אינון, מכל דרגא
חד נשיקה. וכן נשיקין דיעקב, בשבע תיבין
כליל נשיקוי, דכתיב, (בראשית כט יא) וישק יעקב
נשיקותיו, שכתוב וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך.

תבת מיין, שהיא אהבה של שמחה.

ההראות שהנשיקות הן בסוד של שבע. כמו שהיא בת שבע, כך כל דבריה הן בשבע. ועל זה (תהלים טו) שבע שמחות את פניך וגו'. אל תקרי שבע אלא שבע, שבע שמחות.

בכר הנשיקות של האהבה, אין נשיקות כאותן שעוררה כאן פנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו. אף על גב שהן שבע נשיקות כמו שנתבאר, שלש נשיקות נראות כאן, ושלש הנשיקות הללו שגראו בכתוב. ישקני - אחד, מנשיקות - שהן שמים, הגה שלש.

ובעת היא מבקשת מהנשיקות הללו, ומה שאמרת מנשיקות, שמשמע נשיקה אחת, שכתוב מנשיקות ולא כתוב נשיקות, שהרי נשיקות הן שמים, מאותן נשיקות אינן אלא אחת - ודאי שצריך. מי ששואל לא צריך לשאל הרבה, אלא מעט, שהרי כיון שהתחיל - יטל מי שיטל. הקדוש ברוך הוא מבקשים ממנו מעט - והוא נותן הרבה. אברהם בקש מעט - והקדוש ברוך הוא נתן לו הרבה. הוא בקש בן אחד - מה כתוב? (בראשית כב) והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וגו', משום שכך דרכי הקדוש ברוך הוא, ועל זה אמרת מנשיקות ולא נשיקות.

ישקני - דבקות של אהבה, רוח ברוח. שהרי ארבע רוחות מתחברות ונעשות כאחד. זה נותן רוח לחברו, ונטל אותה רוח של חברו שנדבק בו. נמצא שרוחו ורוח חברו הגה שנים. אף

לרחל וישא את קולו ויבך. בכיה דחדוה דרחימו, לקבל תיבת מיין. דאיהו רחימו דחדוה.

לאתחזאה, דנשיקין פרזא דשבע אינון. כמא דאיהי בת שבע, הכי כל מילוי בשבע. ועל דא (תהלים טו יא) שובע שמחות את פניך וגו', אל תקרי שובע, אלא שבע, שבע שמחות.

בכר נשיקין דרחימו, לית נשיקין פאינון דאתערא הכא פנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו. אף על גב דאינון שבע נשיקין פמא דאתמר, תלת נשיקין אתחזון הכא, והגי תלת נשיקי דאתחזון בקרא. ישקני חד, מנשיקות דאינון תרין, הא תלת.

והשתא איהי תבעת מאינון נשיקות, ומה דאמרת מנשיקות, דמשמע חד נשיקא, דכתיב מנשיקות, ולא כתיב נשיקות, דהא נשיקות דאינון תרין, מאינון נשיקות לאו איהו אלא חדא. ודאי אצטריך, מאן דשאל, לא אצטריך לשאלה סגי, אלא זעיר, דהא כיון דשארי, יטול מאן דיטול. קודשא בריך הוא, שאלין ליה זעיר, והוא יהיב סגי. אברהם שאל זעיר, וקודשא בריך הוא יהב ליה סגי.

הוא שאל ברא חדא, מה פתיב, (בראשית כב יז) והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וגו'. בגין דכך אורחוי דקודשא בריך הוא, ועל דא אמרת מנשיקות, ולא נשיקות.

ישקני, דביקו דרחימו, רוח ברוח. דהא ארבע רוחין מתחברין, ואתעבידו כחדא. דא יהיב רוחא לחבריה. ונטיל ההוא רוח דחבריה, דאתדבק ביה. אשתפח, רוחא דיליה ורוחא דחבריה, הא תרין. אף הכי חבריה. אשתפחי, ארבע

ארבע

כַּבְּאֵינֹנִן נִמְצְאִים אַרְבַּשְׁוִיקוֹת
שִׁמְחָבוֹרוֹת יַחַד בְּאוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת.
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ - מְאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהִיא מִנְשֶׁק
מִקֶּדֶם לָכֵן. שֶׁהִיא אֶהְבֶּה שֶׁל
שִׁמְחָה אֵינָה, אֲלָא מִתּוֹךְ
הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל הַרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה
בִּתְחִילָתָהּ.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתוּב פִּיּוּ. מַה זֶה
פִּיהוּ? אֲלָא זְמוּן שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא, הַמְּלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ.
וְזוֹהִי תוֹסֶפֶת ה' שְׁנוֹסֶפֶה עַל זֶה.
מִשׁוּם שֶׁכָּל הָאֶהְבֶּה שֶׁל הָעוֹלָם
הַתְּחִילָתִי אֵינָה אֲלָא לְהַתְּחַבֵּר
בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל
כֵּן כָּל הַתְּשׁוּבוֹת מְעוֹרֵר הָעוֹלָם
הַתְּחִילָתִי אֶל הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן.

כִּי טוֹבִים - הַהִדְלָקָה וְהַנִּיּוֹץ שֶׁל
הַמְּאוֹרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים, וְכָל הַנְּרוֹת
מִתְּתַקְּנִים וְדוֹלְקִים וּמְאִירִים
כְּרֹאֵי, וְזֶהוּ דְרִיף. אוֹתָם מְאוֹרוֹת
קְדוּשִׁים אֲהוּבִים עֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם
מְאִירִים וְנוֹצְצִים בְּאוֹר בְּנִיּוֹץ
כְּרֹאֵי. הַפִּים, מִשְׁמַחַת הַיַּיִן
הַטוֹב הַעֲלִיּוֹן שֶׁמְאִיר פְּנִים וְנוֹתֵן
שִׁמְחָה לְלֵב, וְכָל הָעַמִּים (הָעוֹלָמוֹת)
בְּחֻלְקֵם שִׁמְחִים בְּאוֹתָהּ שִׁמְחָה.
בְּאִירָא, יִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים חֻלְקֵם
וּשְׁמֵחִים בְּאוֹתָהּ שִׁמְחָה מִהַיַּיִן
הַטוֹב שֶׁמְאִיר וּמְזַכֵּךְ וְשׁוֹכֵךְ,
וְעוֹמֵד עַל הַשְּׁמֵרִים שְׁלוֹ. כָּל שְׂאֵר
הָעַמִּים לֹא נוֹטְלִים, אֲלָא מִתּוֹךְ
אוֹתָם הַשְּׁמֵרִים שִׁתְּחַת הַיַּיִן.

וְעַל זֶה עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לַעֲשׂוֹת לָהֶם מִשְׁתֵּה שְׁמֵרִים.
שֶׁהִיא אוֹתָם שְׁמֵרִים, הַשְּׁמֵרִים
כָּלֵם, חֻלְקֵם שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים.
וְעַל כֵּן שִׁמְחַתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּאוֹתוֹ יַיִן הַמְּשֻׁמֵּר, וְיֹצֵא מִן
הָעוֹלָם הַבָּא, וּמְשֻׁמֵּר בְּעַנְבּוּי.
שְׁנִינּוּ מִי שְׂרוּעָה עֲנָבִים בְּחֻלּוֹם,
אִם הֵם לְבָנִים - סִימָן טוֹב לוֹ,
וְאִם שְׁחוֹרִים - צְרִיכִים רַחֲמִים,
שֶׁהִיא וְדָאֵי עוֹמֵד בְּדִין. מַה

רוּחִין דְּמִתְחַבְּרִין בְּחָדָא,
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, מְאִינֹנִן נְשִׁיקִין עֵילְאִין, דְּקָא
הָוָה נְשִׁיק מִקְדָּמַת דְּנָא. דְּהָא רַחֲמִי
דְּחָדוּא לָאו אִיהוּ, אֲלָא מְגוּ נְשִׁיקִין דְּרוּחָא
עֵילְאָה בְּתַתְּאָה.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתִיב פִּיּוּ, מְאִי פִּיהוּ. (דף עט ע"א) אֲלָא
זְמוּנו דְּעֵלְמָא דְאַתִּי, מְלַךְ דְּשִׁלְמָא כּוּלָא
דִּילִיה. וְדָא אִיהוּ תוֹסֶפֶת ה', דְּאִתּוֹסֶפֶה עַל דָּא.
בְּגִין דְּכָל רַחֲמִי דְּעֵלְמָא תְּתַאָּה, לָאו אִיהוּ
אֲלָא לְאִתְחַבְּרָא בְּעֵלְמָא עֵילְאָה, עֵלְמָא דְאַתִּי.
וְעַל דָּא, כָּל תּוֹשְׁבֵיחֵן אֲתַעֵר עֵלְמָא תְּתַאָּה,
לְגַבֵּי עֵלְמָא עֵילְאָה.

כִּי טוֹבִים, דְּלִיקוּ וְנִצְיָצוּ דְבוֹצִינִין עֵילְאִין,
וְכָל שְׂרָגִין מִתְּתַקְּנִין וְדוֹלְקִין וְנִהְרִין כְּדָקָא
יְאוּת וְדָא אִיהוּ דוֹדִיךְ, אֵינֹנִן בּוֹצִינִין קְדִישִׁין
רַחֲמִינִין עֵילְאִין, כּוּלְהוּ נִהְרִין וְנוֹצְצִין בְּנִהְרֵי
בְּנִצְיָצוּ, כְּדָקָא יְאוּת. מִיַּיִן, מִחֻדְוָה דְּחֻמְרָא
טְבָא עֵילְאָה, דְּנִהְרִי אֲנִפִּין, וְיִהִיב חֻדְוָה לְלֵבָא,
וְכָל עַמִּין (עֲלִמִין) בְּחוֹלְקֵהוֹן, חָדָאן בְּהֵהוּא
חֻדְוָה.

הָא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל נֹטְלִין חוֹלְקֵהוֹן, וְחָדָאן
בְּהֵהוּא חֻדְוָה, מִחְמַר טַב דְּנִהְרִי, וְזַפְיָךְ,
וְשַׁפְיָךְ, וְקִיּוּמָא עַל דוֹדִיךְ. שְׂאֵר עַמִּין
כּוּלְהוּ, לֹא נֹטְלִי אֲלָא מְגוּ אֵינֹנִן שְׁמֵרִים
דְּתַחוּת חֻמְרָא.

וְעַל דָּא, זְמוּן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לוֹן
מִשְׁתֵּה שְׁמֵרִים. דְּהָא אֵינֹנִן שְׁמֵרִים
דוֹרְדִיין כּוּלְהוּ, חוֹלְקָא דְשְׂאֵר עַמִּין. וְעַל דָּא
יִשְׂרָאֵל חֻדְוָה דִּילְהוֹן בְּהֵהוּא יַיִן דְּמִנְטְרָא,
וְנִפְקָא מֵעֵלְמָא דְאַתִּי, וּמִנְטְרָא בְּעַנְבּוּי.

הֲנֵן, מֵאֵן דְּחֻמֵי עֲנָבִין בְּחֵלְמָא, אִי חוֹרְרָאן
אֵינֹנִן, סִימָן טַב לִיה. וְאִי אוּכְמִי, בְּעֵינִין
רַחֲמִי. דְּהָא וְדָאֵי בְּדִינָא קִיּוּמָא. מְאִי טַעֲמָא,

הטעם? משום ש'אותם ענבים
ל'בנים, הם ענבים ששומרים את
אותו היין העליון, ואותם צבע
ל'כן רחמים. ואותם הענבים
האדמים הם צד הדין, הגן
האדם.

אבר' אותם - פדאי הוא לעולם
הבא. מה הטעם? משום שעבר
על הדין ויכול להשמדו. והיין
הטוב של העולם הבא יש לו בו
חלק. שמה יין ל'כן - סימן טוב
לו, ושמחה אדם - הדין הוא
השורה עליו.

כשקרב יעקב ליצחק אביו, נתן
לו מאתו היין הטוב המשמר
מהעולם הבא, ששמחה ואהבה
אינם אלא כשמתעוררים מתוך
היין הטוב.

ועל פ'ן יצחק, שהיה מצד הדין
הקשה, הצטרף לשמח אותו
ב'אותו היין הטוב, שבא מרחוק.
זהו שכתוב ויבא ל'ו יין מרחוק,
מ'מקום עליון, מושף עליו
מ'אותה שמחה לשמח אותו, א'וי
התבסס הרגו, והדין הקשה נכלל
ב'רחמים, שיהיה הכל כראוי.

ומשום כ'ף אותם דודים,
האהובים העליונים, המאורות
הקדושים, אינם מאירים אלא
מתוך אותו היין, ומיהו? זה
השם החקוק המפרש של שבעים
אותיות. של אותם מאורות
קדושים, השם החקוק הקדוש
של שבעים השמות, זהו בסוד
של אותם הענבים ששומרים את
היין העליון, הפלל של אותם
שבעים.

ומשום כ'ף, השמחה והרצון
ב'אותן הנשיקות לעורר אהבה
הם מהיין העליון. ועל פ'ן
המאורות מאירים ונוצצים
מ'אותו היין, שכתוב פי טובים
ד'ידך מ'יין.

ל'רים שמניף טובים (שיר א). אמר

ב'גין ד'אינון ענבין ח'וראין, אינון ענבי ד'נטרי
ההוא ח'מרא עילא, ואינון ג'ון ח'יור ר'חמי.
ואינון ענבין סומק'ין, אינון ס'טר דינא ג'ון
סומק.

אבר'ן, פדאי איהו לעלמא דאתי. מאי טעמא,
ב'גין ד'עבר על דינא, ויכיל לשצאה
ליה. וחמרא טבא ד'עלמא דאתי, אית ליה
ב'יה חולקא. שתי חמרא ח'יורא, סימן טב ליה,
וחדוה. סומקא, איהו דינא ד'שרא עליה.
יעקב, פד קריב לגבי יצחק אבוהי, י'הב ליה
מההוא חמרא טבא ד'מנטר מעלמא
דאתי, ד'חדוה ורחימו ל'או איהו, אלא פד
אתער מגו חמרא טבא.

ועל דא יצחק, ד'הוה מסטרא דדינא קשיא,
אצטריך למחדי ליה בההוא חמרא טבא,
דאתי מרחוק. הדא הוא דכתיב, (שם כו כח) ויבא
ל'ו יין מרחוק, מדוכתא עילא, משיף עליה
מההוא חדוה למחדי ליה, פדין אתבסם
רוגזא, ודינא תקיפא אתפליל ב'רחמי, למהוי
פולא פדקא יאות.

ובגין כ'ף אינון דודים, רחמיין עילאין, בוצינין
קדישין, לא נהרין אלא מגו ההוא יי'ן,
ומאן איהו, דא שמא גליפא מפרש דשבעין
אתוון. דאינון בוצינין קדישין, שמא גליפא
קדישא דשבעין שמ'הו, דא איהו ברזא דאינון
ענבין, דנטרין יין עילא, פללא דאינון
שבעין.

ובגין כ'ף, חדוה ורעו ב'אינון נשיקין, ל'אתערא
רחימו, מ'יין עילא איהי. ועל דא,
בוצינין נהרין ונצצין מההוא יין, דכתיב פי
טובים ד'ידך מ'יין.

ל'רית שמניף טובים רבי שמעון אמר, האי
קרא אסתפלנא ביה, ואיהו סתים ברזא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784